

Bevezető

Gyakorlati kézikönyvünkben a *Játék és győzelem* történetének fontosabb mozzanatait nagyítottuk ki. A rövid, egyperces részletekben András, Kevin, Zoli és a többiek, tehát a teljes csapat közös életének egy-egy epizódja elevenedik meg: a csapatépítés nehézségei, a kívülről érkező segítség, a felnőttek jóváhagyása, támogatása és még sorolhatnánk.

A gyerekek és a felnőttek sok mindenben mennek keresztül, amíg rátalálnak a közös célokra. Minden útközben átélt sikerben és kudarcban, örömben és szomorúságban olyan tanulságok és üzenetek vannak, amelyek talán találkozhatnak a Te történeteddel is. Találd meg bennük a magadét!

Szereplők:

András, Kevin, Nóri, Szilvi, Fanni, Zoli, Peti, Anna, Andi, Maja – gyerekek

Antal – iskolaigazgató

Márti néni – osztályfőnök

János bácsi – tanár és mentor

István bácsi – az iskola portása

Balázs – az iskola trénera

01.

Ki legyen a főnök?

Kevin, miután kijöttek Andrással a könyvtárból János bácsitól, lelkesedni kezdett, nagyon örült a lehetőségnek, hogy beindíthatnak egy drámaszakkört, mint a menő sulikban.

– András, hallod, holnapra mindent összeírunk, és lesz egy tök jó csapatunk, én leszek a vezetője! Meg, persze, te!

András nem volt ennyire lelkes.

– Persze, vezető, mi? – mondta, hanyagul vállára vette iskolatáskáját, és elindult a kijárat felé.

– Most meg mi bajod van? – kérdezte Kevin.

András egy ideig nem válaszolt. Szótlatlanul kullogtak egymás mellett. Kevin dühös volt, amiért barátja nem osztozott a lelkesedésében.

– Olyan, mintha tél lenne – morogta az orra elé András, és összehúzta mellkasán a melegítőfelsőjét. – Október van, és mintha tél lenne.

– András, most tényleg! Mi bajod van?

Kevin egyre mérgesebb lett. Fekete hajú, sötét szemű, vékony, de nem sovány, izmos fiú. Négy éve barátok Andrással. András negyedikben érkezett a suliba, Kevinnek rögtön szimpatikus lett a szőke, magas srác. Olyan volt, mint a filmekben a királyfik. A csajok kedvence. Kevin kicsit szeretett volna hasonlítani rá, tetszett neki András megfontoltsága. Mindent inkább ötször meggondol, minthogy azonnal döntene. Kevin ezért csodálta a haverját, de furcsa módon szintén ez volt az a tulajdonsága, amit a legjobban utált is benne. Most például tényleg utálta a haverját, amiért az nem olyan lelkes, mint kellene.

– Most meg mi a franc bajod van, hallod, András? – nem akart kiabálni, de a hangja mégis hangosabbnak és durvábbnak tűnt a kelleténél. András rá se hederített, sőt megszaporoázta lépteit, úgy tűnt, nem akar együtt haladni a járdán Kevinnel. Kevin nagyon ideges lett.

– Most meg mi a franc bajod van? – ordította megint, majd barátja után iramodott, és megrántotta hátulról a felsőjét. – Meggondoltad magad? Vagy mi van? Ellenem vagy?

Helyben vagyunk, gondolta András. Mindig ez van, ha Kevinnel nem ért valamiben egyet. Ha nem ugyanaz a véleménye, akkor már rögtön ellenséggé válik. Épp ez az, ami miatt nincs is kedve Kevinnel még vitázni sem.

– Ne rángass te hülye! – mondta ő is durva hangon.

Kevin nem hitt a fülének.

– Te vagy a hülye! Egy perccel ezelőtt még azt mondtad Jánosbácnak, hogy oké, összeírjuk holnapra, mit akarunk, most meg itt húzod a szádat, mint egy lány!

Erre András nem is válaszolt. Egy ideig csendben kullogtak egymás mellett, mindketten csak a cipőjük orrát nézték.

– Gyerekes vagy Keni, nagyon gyerekes – szólalt meg kisvártatva András, és lemondóan Kevin felé legyintett.

– Mi van? Neked meg mi bajod van, de tényleg! Nem te mondtad, hogy össze tudjuk hozni a drámaszakkört?

András legyintett megint, sarkon fordult, ott akarta hagyni a haverját, de az erre végképp felkapta a vizet, utána futott, és lendületből hátra lökte.

– Áruló! Azt sem tudom, mi a bajod! – kiabálta sírós hangon. András megfordult, lendült a keze, de félúton megállt.

– Állj le, Kevin, mielőtt szájba vágjak!

– Igen? Hát csak rajta! Vagy tudod mit, igazad van! Jobb, ha leálllok. Azt hittem, haverok vagyunk. Azt hittem, tudunk valamit együtt csinálni. De te nem vagy normális! Még azt sem mondd meg, hogy mi bajod lett hirtelen. Nem is érdekel. Szia! – azzal csalódottan átment a másik oldalra, ott folytatta útját, mintha nem is ismerné Andrást. Mintha nem is létezne.

Barátok már negyedik óta. A kezdeti szimpátiára rásegített, hogy egyfelé laknak, Kevinék a közeli lakótelepen, Andrásék kicsit arrébb, egy családi házban. Általában minden nap együtt mentek haza. Kivéve azokat az alkalmakat, amikor Kevin büntetésben volt. Ez viszonylag gyakran megesett, havonta egyszer-kétszer. András már negyediktől kezdve úgy érezte, vigyáznia kell a forrófejű, szenvedélyes Kevinre, mert úton-útfélen bajba keveredett, aminek legtöbbször verekedés lett a vége. Pedig Kevin melegszívű, hűséges barát. András annak tartotta. Olyan srác, akire mindig lehet számítani, és aki képes lenne sarkaiból kiforgatni a világot. Ezt csodálta benne leginkább. A mérhetetlen lendületet, szenvedélyt, ahogy a dolgokhoz képes hozzáállni. De épp ez az, ami el is bizonytalanította, ha közös dolgokról volt szó. Mint például most. András elbizonytalanodott, úgy érezte, barátjának nem az a legfontosabb, hogy milyen a szakkör, hanem, hogy ki a vezetője. Ettől teljesen elment a kedve, egy pillanat alatt elszállt a bizodalma a drámaszakkör iránt. Szerette volna ezt elmondani barátjának. De hogyan?

A két srác a szemközti járdán, egymással párhuzamosan ballagott hazafelé. Odaértek Kevinék házához. Nem néztek egymásra, de mindketten megtorpantak.

– Akkor ennyi – mondta Kevin.

– Ennyi – válaszolta András. – Ezt te nem érted. Nem érted, hogy mi a bajom.

– Honnan a bánatból érteném, ha nem mondasz semmit – csattant fel Kevin.

– De mi a francot mondhatnék, ha egyfolytában csak pattogsz, meg ordibálsz, meg lelkendezel, mint egy ovis – tromfolt András.

– Na, helyben vagyunk megint! Mást sem tudsz, csak leszólni. Meg lehűteni. Leoltasz mindig, mint egy lámpát. Mindegy. Én megérkeztem, úgyhogy, helló.

– Várj! – András átment barátjához a másik oldalra. – Figyu, az a bajom, hogy ez így nem lesz jó.

– Hogy nem lesz jó? Kinyögnéd végre!

– Azt sem tudjuk, mit akarunk... Te meg főnökösödni akarsz. Miért lennénk mi a vezetői a még nem is létező drámaszakkörnek? Meg akarsz rendezni egy előadást, vagy mi?

– Hát, azt azért nem. Illetve nem tudom, hogyan kell. De ez még nem jelenti azt, hogy nem lennénk rá képesek.

– Na, erről beszélünk! Ez így nem jó!

Kevin elgondolkodott. Annyira, de annyira szeretné ezt a csoportot! Talán tényleg kicsit előreszaladt a tervekben. És eltévedt...

– Figyelj, Andris! Lehet, hogy bolondnak tartasz, az is lehet, hogy tényleg az vagyok... De értsd meg! Én érzem! Egyszerűen érzem, hogy ez menni fog! Hogy ezt meg kell csinálnunk! Jó, az igaz, hogy még nem teljesen találtuk ki, hogyan kéne mennie a dolgoknak de... – Összeszedte magát, és kinyögte a kérdést. – Ötlet?

– Szerintem ne döntsünk ketten. Kérdezzük meg a többieket is! Ki akar egyáltalán csatlakozni? És mit akarunk egyáltalán csinálni?

02.

Még egy kör beszélgetés

– Zoli, fiam, gyere csak ide, légy szíves, beszélni szeretnék veled valamiről – szölt Márti néni, a folyosón a fiú után.

– Igen, tanárnő? – Zoli kihúzta magát, kissé feszült volt, nem tudta, mit akarhat tőle Márti néni. Valami azt súgta neki, a reggeli incidenst fogja firtatni a tanárnő, ami közte és Kevin között volt. Nem csalt a megérzése.

– Mi volt ez a viselkedés ma reggel? Nem ilyennek ismertelek meg, fiam!

– Mire tetszik gondolni?

– Tudod te! Ha nem lépek be időben, összeverekedsz Kevinnel.

– Kevinnel nem nehéz összeverekedni...

– Ez a válaszod a kérdésemre?

Zoli dühös lett. Semmi kedve Márti nénivel megbeszélni ezt az ügyet. Épp ez az, amit ki nem állhat a felnőttekben. Nem tudják elviselni, ha valamibe nincsenek teljes mértékben beavatva. Mit érdeklí az most a tanárnőt, hogy min kaptak össze Kevinnel? Nem mindegy? Magánügy! Nem balhéztak, nem volt verekedés, akkor nem mindegy?

– Mit is tetszett kérdezni pontosan?

– Zoli! Ne játszd itt nekem az értetlent! Arra vagyok kíváncsi, konkrétan mi a bajod Kevinnel. Illetve az ötletével.

– Az, hogy hülye! Hülyeség az egész.

– Tőled azért ettől kicsit okosabb válasz várok! Biztos vagyok benne, hogy konkrétan is meg tudod fogalmazni, hogy mi nem tetszik a drámaszakkör ötletével...

Zoli lehajtotta a fejét, utálta ezt a szituációt. Legszívesebben otthagyt volna a tanárnőt és ment volna ebédelni. Jellemző. Még ebédelni sem hagyják az embert.

– Szóval? Addig nem engedlek ebédelni, amíg ezt meg nem beszéljük!

– Ez meg mi? Márti néni gondolatolvasó? – kérdezte mosolyogva Zoli. Kissé megenyhült, eltűnt a görcs a gyomrából – Tényleg éhes vagyok!

– Akkor? Válaszolsz? – mosolygott vissza Márti néni.

– Én nem értem ezt az egészet... Drámaszakkör... Persze! Fogadjunk, azt sem tudja Kevin, milyen az!

– Te tudod?

– Hát épp ez az! Bele akarnak rángatni valami hülyeségbe, amiről senkinek semmi fogalma! Én meg ájuljak el ettől! Hát nem!

– Neked tehát nincs kedved ehhez?

– Mihez, Márti néni? Az egyáltalán nem derült ki reggel, hogy mi ez, amit akarnak. Csak főnökösködtek ott, András meg Kevin.

– És ezt nekik is elmondtad?

– Márti néni szerint lehet Kevinnel beszélni? Mit tépjem a számat! Kit érdekel az én véleményem? Áh, nem érdekel! Hülyeség.

– Jó. Még egy kérdésre válaszolj! Tényleg nem akarsz egy izgalmas szakkörhöz csatlakozni? Nincs kedved a többiekkel valami izgalmasba belevágni?

Zoli elgondolkodott. Most ezzel mit akarhat a tanárnő? Valami izgalmas? Ő akarja megszervezni? Hát kösz! Kevinétől már csak az lenne rosszabb, ha a tanárok találnák ki, mi az izgalmas a diákoknak. Már épp meg akart szólalni, mikor Márti néni folytatta.

– Mert, ha a válaszdod mégis az lenne, hogy van kedved, akkor szerintem megérne ez még egy kör beszélgetést. Csak ti, diákok! Szerintem benned van annyi higgadtság és megfontoltság, hogy tudnál beszélni a srácokkal. Verekedés nélkül! Sokan vannak, akiknek számít a te véleményed. Beszéljétek ezt át még egyszer. Nem szeretném, ha ezt a felnőttek döntenék el helyettetek. János bácsi is és én is szívesen segítünk mindenben. De azt akarom, hogy ti, gyerekek döntsetek, érdemes-e ezzel foglalkozni.

Zoli elképedt. Márti néni tényleg gondolatolvasó?

– Hát... egy izgalmas csoport, az nekem is tetszene... Csak nem tudom pontosan, mit akarnak Kevinék...

– Na. Akkor maradjunk annyiban, hogy futtok ezért még egy kört. Ordítózás és verekedés nélkül. Jó? Bizhatok benned, fiam?

– Hát...

– Ha hápogsz, akkor sosem megyünk ebédelni...

– Na jó... Megpróbálhatom...

– Ez a beszéd! – Márti néni nagyot sóhajtott. – Ti már nyolcadikosok vagytok. Nagy gyerekek. Meg fogjátok ezt oldani. Szerintem ki fogjátok találni, hogyan lesz ez jó. És akkor én kipukkadok majd a büszkeségtől, hogy az én osztályomba milyen komoly, ügyes diákok vannak! Abban is biztos vagyok, hogy, ha így alakul, az igazgató úr is mellétek áll majd!

Zoli zavarban volt. Toporgott, nem nagyon tudott mit kezdeni a tanárnő szavaival. Egyszerre érzett büszkeséget, bizonytalanságot, izgatottságot, de legfőképpen éhes volt.

– Mehetek enni, Márti néni?

– Igen, persze! – nevetett a tanárnő. – Szerintem ezt az ügyet megtárgyaltuk.

03.

Nem!

Márti néni aznap délután a szokásosnál tovább maradt az iskolában. A tanárban javította a gyerekek matekdolgozatát. Fél hatkor nézett rá az órára. Tudta, hogy Kevin és András körülbelül ilyenkor szoktak hazaindulni együtt. Szedelőzködni kezdett, felvette kardigánját és a kijárat felé indult. Azt remélte, a portán „véletlenül” összefuthat Kevinnel, de ott ezúttal csak Istvánt, a gondnokot találta.

– Jó napot István! Nem tudja, van még valaki a könyvtárban?

– Igen, Mártika, a szokásos. Kevin még benn van, András, a haverja már elment. De gondolom, Kevin is hamarosan hazaindul... Bár... Nem nagyon siet az a szegény gyerek egyik nap sem haza.

– Igen... Húzza amíg lehet. De legalább nem az utcán ténfereg, hanem az iskolában.

– Sajnálom azt a gyereket – csóválta fejét István. – Hiányzik neki az apja.

Nyolcadik éve ismeri Kevint, most hirtelen eszébe jutott az az emlékkép, amikor először jött be az iskola épületébe a kislány. Évnyitó volt, Kevin a nagymamájával érkezett, fekete göndör fürtjei és nagy, barna szemei szinte már lányos külsőt kölcsönöztek neki, csak kopott fekete nadrágja és a sötétkék pulóver árulta el, hogy egy riadt, elsős kislány érkezett. Belépett a nagymamájával, szétnézett a zibongó, ünneplőbe öltözött gyerekek között és azonnal sírva fakadt. Haza akart menni, rángatta nagyanyja kardigánját, húzta kifelé, menekülni próbált, megijedt a tölegtől. „Hát, te meg, öcskös? Nem kifelé kell menni, hanem befelé! Isten hozott nálunk! De szép fess fiatalember vagy! Elsős leszel?”, mondta neki akkor István kedvesen. A kislány megilletődve nézett a mosolygós gondnokra és dacos fejjel azt mondta: „Nem!”

– Pedig nem lenne ám rosszfejű gyerek! Most javítottam a matekdolgozatát... Csak ne lenne olyan hirtelen haragú és agresszív... – válaszolta Márti.

– Óh, tudom én! Ismerem elsős kora óta! Dacos kis srác volt már akkor is. De okos és érdeklődő... Épp a minap beszélgettem vele. Itt ült még hat után is a lépcsőn a haverjával. Mondom, irányozzatok már haza magatokat, gyerekek! Erre elmesélték, hogy valami drámaszakkört akarnának itt, a suliban. Szerintem ezt is azért találta ki Kevin, hogy ne kelljen otthon lennie... Itt szeret lenni.

– Áh, ne is mondja, István! Ma épp ebből volt cirkusz reggel korán! Kevin be akarta vonni a többieket az ötletébe, de mivel nem mindenkinek tetszett azonnal, ő majdnem nekiment az egyik fiúnak. – Márti gondterhelten ránéz az órájára. – Mindjárt hat... Pedig meg akartam várni ezt a csibészt, hogy elbeszélgessek vele... De nem akarom letámadni. Nem akarok utánamenni a könyvtárba. Azt reméltem, összefutok itt vele. Segíteni szeretnék neki. Mert én is úgy látom, mint maga, István! Ebben a gyerekben sok érték és tenni akarás van.

– Hát nem tudom, Mártika, én nem vagyok pedagógus... De ha gondolja... Én itt vagyok hétig... Elkapom az öcsköst és kikérdezhetem...

Márti egy pillanatra elgondolkodott. Tisztában volt Kevin családi hátterével. A kislánynak nagyon hiányzik az apja, talán ez lehet az oka annak, hogy a felnőttek közül inkább a férfiaknak nyílik meg könnyebben, bennük bízik jobban. Nehéz eset. Márti, a majdnem harmincéves tanári múltja alatt találkozott már hasonló körülmények között élő gyerekekkel, és az volt a tapasztalata, hogy ezekhez a gyerekekhez mindig külön-külön utakat kell találni. Ők azok a gyerekek, akik nem olyanok, mint ahogy az a „nagykönyvben meg van írva”. A tanárnő kis töprengés után döntött.

– Tudja mit, István! Kérnék magától valamit! Ha ma vagy valamelyik nap összefutna ezzel a Kevin gyerekkel, kérdezze már ki, mit is szeretne, hogyan akarja. Hadd érezze az a gyerek, hogy nincs egyedül! Ha maga tudna egy kis lelket önteni belé, akkor utána már én is könnyebben tudnám segíteni, irányítani egy kicsit. Mert jó az, amit szeretne, csak hát ezt nem erőből kellene megoldani. Nem arról van szó, hogy nem lehet más véleményen, mint a többiek! Sőt! Még arról sincsen szó, hogy ne mondhatna ellent egy felnőttnek, a tanárának, bárkinek. De nem mindegy, hogyan teszi. Meg kell tanulnia higgadtan és türelmesen beszélni a többiekkel. El kell hinnie magáról, hogy meg tudja csinálni. De tartok attól, hogy ha én ezt most, ebben a lelkiállapotában mondanám el neki mint tanító, akkor csak azt érném el, hogy bezárkózna, és kudarcnak tekintené az egészet. Beszéljen vele, mint férfi a férfival. Hm? Lehet róla szó?

István derült arccal válaszolt.

– Naná, szívesen! Sőt, bevallom, Mártika, hogy ha nem is kért volna meg erre, akkor is ezt tenném.

Márti hálás mosollyal köszönt el Istvántól és gyors léptekkel indult hazafelé. István pedig úgy döntött, megy még egy kört az épületben, ellenőrzi, hogy minden rendben-e, aztán addig ül itt, míg Kevin ki nem lép a könyvtárból. Mire visszaért a szokásos ellenőrző körútjáról mosolyogva konstataálta, kedvenc diákja ott ül, ahol mostanában szokott. Az iskola lépcsőjén. Ezúttal azonban nem barátja ült mellette, hanem egy szép kislány, Kevin osztálytársa, Andi. István elindult feléjük.

04.

Nem vagy egyedül

Kevin és Andi sietősen elindultak. Negyed hét, sietniük kell, ha még ma beszélni akarnak Andrással. Andi elbizonytalanodott.

– Figyu, Keni, tők késő van. Ha még Andrishoz is felmegyek, nyolc előtt nem érek haza, az tuti. Engem ott-hon szétszednek! Azt ígértem, hogy könyvtár után húzok haza. Apa nagyon haragszik, ha késsem.

– Na, nekem ilyen problémám nincsenek – nevetett Kevin – anyukám észre sem veszi, hogy megérkeztem. – Lehet, hogy otthon sincs.

Erre nem tudott mit mondani Andi. Nem is akart. Most épp az kötötte le az összes gondolatát, hogy mi lesz, ha késik.

– Nagy baj lenne, ha én most hazahúznék? – kérdezte Kevint.

– Áh, nem... Menj csak, megoldom.

– De nehogy most azt hidd, hogy cserben hagytalak! Nekem is fontos ez a szakkör! Akarom csinálni! Üzenem Andrásnak, hogy én is benne vagyok! Nem vagytok egyedül!

– Jól van már, nem kell túlmagyarázni! Értem, oké! – válaszolta unottan a fiú.

– Jól van már, nem kell túlmagyarázni – ismételte meg csúfolódva Andi a fiú szavait – te belehalnál, ha véletlenül egy percig kedves lennél?

– Na, most meg mi a bajod? Hozzak virágot, vagy mi?

– Nem kell virág... De lehetnél picit kedvesebb. Áh, mindegy. Te már csak ilyen vagy – Andi legyintett. – Nem érdekel, hogy nem bírod a kedvességet! Én meg ilyen vagyok és kész. Vedd tudomásul, hogy én bírlak téged. Bár elég fárasztó vagy.

– Úristen! Mennyit beszélsz még? Nem azt mondtad, hogy sietsz? – Kevin zavarban volt. Mit ragozza itt ez a lány, hogy ő milyen? És mi az, hogy belemondja az arcába, hogy kedveli?

– Na, jól van, elegendem van belőled – nevetett Andi – üdvözlöm Andrist! Remélem, sikerül meggyőződnöd! Én veletek lennék, az tuti!

Kevin még egy ideig ott álldogált Andrásék háza előtt, és nézett a távolodó lány után. Szép haja van, az tuti, gondolta és hálát érzett a lány iránt. Hálás volt, hogy Andi így kiáll mellettük. Aztán vett egy mély lélegzetet, és becsengetett Andrásékhoz. Istvánbá szavai csengtek a fülében: „Nem kell letörni, fiam! Örülj, hogy nem vagy egyedül!”

- Ezt mondta Istvánbá? Tényleg? – kérdezte Andris, miután Kevin beszámolt az iskola előtt történetekről.
- Igen! Tök jó fej volt! És szerintem tuti segíteni is fog. Azt mondta, fussunk még egy kört az osztályban... Szerinted?
- Nem tudom – András nem volt túl lelkes. – Olyan akadémikodó mindenki. Senkit sem érdekel...
- De! De! Andi például velünk tart! Majdnem feljött ide ő is, csak sietnie kellett haza. De üzeni neked, hogy velünk tart!
- Oké. Az egy.
- Nem, az összesen már három.
- Jól van, Keni, három, – vágta rá ingerülten András – de akkor is! Figyelj, Keni, ennek a mai napnak is majdnem az lett a vége, hogy verekedtél... Ezt így nem lehet.
- Jó, tudom – Kevin lehajtotta a fejét – nem akartam hogy így legyen... Így alakult. Felidegesített az a hülye Zoli. Mit értetlenkedik? Direkt csinálta.
- Áh... Mi is bénák voltunk. Összevissza beszéltünk... Ezt így nem lehet.
- Hát igen.
- Mindketten hallgattak egy ideig.
- Kérsz kólát? – kérdezte Andris.
- Nem! Inkább találjuk ki, mi legyen. Fussunk még egy kört, Andris! Ha akkor sem sikerül, megígérem, többször szóba se hozom.
- Hát jó. Legyen! De ne úgy csináljuk, mint ma!
- Oké. De akkor hogyan?
- Ne pattogjál mindig! Higgadj le!
- Oké. Tényleg ilyen vagyok – Kevin megint lehajtotta a fejét. – De majd figyelni fogok magamra. Ígérem.
- Nem kell ígéretet! Hiszek Neked. Csak előre találjuk ki, hogy hogyan állunk a többiek elé! Például szerintem írjuk tényleg le, hogy mit akarunk! Legalább közben mi is rendesen kitaláljuk. – mindketten elnevettek magukat. András tollat és papírt vett elő – Na, itt van haver! Mondhatod!
- A srácok lázasan munkához láttak. Egymást érték az ötletek, a végére két sűrűn teleírt papírlap lett az eredmény.
- Na, akkor most ezt egyszerűsítsük le! – mondta vidáman András.
- Mi van?!? Azért körmöltünk, hogy utána meg leegyszerűsítsük?
- Figyu, Kevin! Ha megint Ádámtól és Évától kezdjük el nekik mondani, az ötödik mondatnál beunnak bennünket, és kész a baj! – nevetett András.
- Na jó! Azt hiszem igazad van! Nem akarok Zolival verekedni – nevetett Kevin is – inkább hallgatok rád.
- Ez a beszéd! Odatesszük magunkat, haver! Mindenkit meggyőzünk, majd meglátod.
- Akit meg nem, azt nem. Ennyi. Örülünk, hogy nem vagyunk egyedül.